

LA INTERSINDICAL

ÒRGAN D'EXPRESSION DE LA INTERSINDICAL-CSC
www.intersindical-csc.cat

MAIG 2010
1 EURO

15

**CRISI I PAÏSOS CATALANS:
PROU ACORDS CONTRA LA CLASSE TREBALLADORA!
Treball**

**JA NO VOLEM MOLLES, PEL TRASPÀS
COMPLET D'INSPECCIÓ DE TREBALL!
Països Catalans**

**ELISENDA PALUZIE: «ELS TREBALLADORS I
LES TREBALLADORES, ELS PRINCIPALS
BENEFICIARIS D'UN ESTAT PROPI»
Entrevista**

EDITORIAL

NI RENÚNCIES, NI OBLIT

Amb la crisi, alguns sectors polítics i econòmics veuen una oportunitat per fer una nova retallada als drets laborals i socials. Davant d'això, es fa més necessari que mai un sindicalisme nacional fort, que s'enfronti a aquestes veus i ompli el buit de la deixadesa dels sindicats avui majoritaris, perfectament acomodats en un mercadeig de prebendes.

No acceptem la renúncia com a solució. Aquest principi ens ha de guiar durant aquests temps de dificultats.

Som a les portes d'una nova remodelació del mercat laboral. Un eufemisme que significa una nova retallada de drets laborals. Però el més greu de tot és que aquests teòrics han trobat complicitat en sectors on mai n'haurien hagut de trobar. Durant anys, per no dir dècades, a l'estat els sindicats majoritaris, han jugat amb els interessos dels treballadors i les treballadores com a moneda de canvi per mantenir unes megaestructures burocràtiques. La necessitat de mantenir i ampliar aquestes estructures clientelars ha provocat que les grans centrals sindicals hagin convertit la claudicació en estratègia. Sota el nom de "la pau social", les dues centrals sindicals han estat beneficiàries del repartiment de recursos que des de l'estat, amb el suport i participació de les patronals, s'han destinat a anestesiar les reivindicacions de les treballadores i els treballadors. El resultat és

que amb els anys han anat prosperant, sempre que ha calgut, unes reformes del mercat laboral que han anat retallant els drets en tots els sectors productius.

Avui, amb la crisi, més que mai, ens cal noves eines per trencar aquesta inèrcia. Ens cal una eina per als treballadors i treballadores dels Països Catalans que consideri que ha arribat el moment de dir prou. Tenim el dret de defensar els nostres drets laborals sense dependre d'unes mesures de concertació que des de Madrid i París només es dediquen a repartir-se diners per engreixar estructures aviciades. Per defensar els nostres drets també ens cal poder decidir per nosaltres mateixos. Per això, avui, amb més arguments que mai, ens cal enfortir un projecte de sindicalisme nacional que, sense complexos, planti cara a aquells que només cerquen que res no canviï i que han oblidat els seus principis fundacionals: defensar els nostres drets, els drets laborals i socials, davant d'aquells que els trepitgen. ■

«Ens cal enfortir un projecte de sindicalisme nacional que planti cara a aquells que només cerquen que res no canviï»

LA FOCIR RATIFICA L'ENTRADA DE LA INTERSINDICAL-CSC

La Federació d'Organitzacions Catalanes Internacionalment Reconegudes (FOCIR) va celebrar el passat 11 de març la seva XIV Assemblea General Ordinària, en la qual va presentar i ratificar l'entrada de 12 noves entitats, entre elles la Intersindical-CSC, que forma part dels organismes internacionals Federació Sindical Mundial i Plataforma de Sindicats de Nacions Sense Estat. La FOCIR ja compta amb 45 entitats membres, que treballen per fomentar la presència internacional de Catalunya i del seu teixit associatiu. ■

LA FEDERACIÓ DE SERVEIS, PRESENT AL CONGRÉS DE CIG-SERVIZOS

El V Congrés la Federació de Serveis del sindicat gallec CIG, celebrat el passat 10 d'abril, comptà amb la participació de diversos convidats internacionals, entre els quals el de la mateixa federació de la Intersindical-CSC, representat per Antoni Alarcon.

Així, en el seu parlament, Alarcon va apostar per fer un front comú dels sindicats nacionals i de classe en contra de l'actual "ofensiva del capitalisme salvatge" i de la voluntat de l'Estat espanyol d'aprofundir en "el centralisme més ranci en matèria de negociació col·lectiva" mitjançant "lleis fetes a mida". Des de la Intersindical-CSC, es va reivindicar igualment un "sindicalisme de confrontació i contrapoder" que incorpori també les reivindicacions nacionals dels respectius països i que posi en dubte "la legitimitat espanyola i francesa".

El Congrés ratificà per àmplia majoria Paulo Rubido com el secretari general de CIG-Servizos i comptà també amb la presència d'un representant del sindicat basc ELA. ■

EL SINDICALISME NACIONAL I DE CLASSE, AL COSTAT DE LES LLUITES POPULARS

El passat 21 d'abril es va realitzar a la seu de la Intersindical-CSC una taula rodona amb el títol "El sindicalisme català amb les lluites populars", en la qual van intervenir en Fèlix Simón, de la Plataforma pro Vegueria Penedès, i en David Fernández, de la Plataforma Egunkaria. Per motius diversos, no hi van poder assistir l'Elisenda Paluzie, de la Coordinadora de les Consultes sobre la Independència, i en Sergi Saladié, portaveu de la Coordinadora Anticementiri Nuclear d'Ascó, els quals havien confirmat la seva presència. En tot cas, en Fèlix Simón explicà les intenses gestions i mobilitzacions impulsades per aconseguir una vegueria pròpia per al Penedès, i en David Fernández es felicita per la "no derrota" en el 'cas Egunkaria', ja que, malgrat l'absolució dels acusats, el mal ja s'havia perpetuat impunement amb el tancament del diari i les tortures als imputats. ■

Nova guia sobre indicadors econòmics del 2010

Un any més, la Secretaria d'Acció Sindical de la Intersindical-CSC ha publicat una guia que recull aquella informació, quantitats i altres dades de referència sobre indicadors econòmics, pensions i prestacions, com el Salari Mínim Interprofessional, l'Indicador de Renda de Suficiència de Catalunya o el Límit de pagament de Fogasa. Aquesta guia es pot consultar des del web del sindicat.

La FAP, contra la desaparició del cos de subalterns

A través de la propera Llei d'ocupació pública, el Govern català preveu eliminar el cos subaltern de la Generalitat de Catalunya. Per tal d'evitar-ho i que les seves tasques es privatitzin, la Federació d'Administracions Públiques (FAP) està realitzant reunions amb organitzacions i partits polítics, ha realitzat un enviament de mails als responsables de la normativa i està organitzant assemblees informatives per tal d'emprendre mesures i accions per aturar-la.

L'Espai Jove denuncia la precarietat laboral femenina

En motiu del 8 de març, dia de la dona treballadora, l'Espai Jove de la Intersindical-CSC va publicar un document analític en què es denuncia que la crisi i les mesures que s'estan prenent per fer-hi front afecten especialment a les dones, en precaritzant encara més les seves condicions laborals i consolidant el sexisme al treball.

Èxit dels cursos per a representants sindicals

Vilafranca del Penedès i Barcelona són les primeres localitats on enguany s'ha ofert formació als delegats/des del sindicat, tot i que es preveu que es realitzi en moltes més

Arran de la voluntat de donar les eines i els coneixements necessaris als seus delegats i les seves delegades per poder realitzar amb eficàcia la tasca de defensa dels drets laborals de les respectives plantilles, la Intersindical-CSC ha organitzat un curs bàsic de formació per a delegats/des que s'ofereix de forma itinerant. D'aquesta manera, els passats mesos de desembre i gener, es va fer a Vilafranca del Penedès, i, durant el febrer i el març, s'oferí a Barcelona.

Per tal d'aportar la formació necessària per posar en pràctica la funció de representant dels treballadors i les treballadores, entre altres qüestions, recull aspectes com la representació legal i el marc legal de les relacions laborals; la negociació col·lectiva; el contracte de treball; el salari i el temps de treball i la seguretat i salut laboral. Tot s'explica enfocat al paper del delegat o delegada i de la seva actuació en cas de conflicte.

L'assistència a aquests cursos està sent alta i rep una valoració molt positiva, motiu pel qual es continuarà oferint a altres territoris del país. ■

On ha quedat la refundació del sistema capitalista?

Eulàlia Reguant

Secretària d'Organització de l'Espai Jove

Tot i que feia anys que vivíem en un sistema en crisi (la crisi alimentària feia anys que planava, la crisi energètica ja era un fet, etc.), fa poc més de dos anys que es va començar a parlar de crisi econòmica.

En aquell moment, caps d'estat, presidents i primers ministres semblava que s'havien conjurat per dir a l'unísson que calia refundar el capitalisme, mesura no massa valenta, però que sí feia albirar un possible canvi de rumb en les polítiques econòmiques i, per tant, socials a nivell mundial. Aparentment, el "crack financier" iniciat a Estats Units va fer reaccionar els polítics del G-20 i van aparèixer propostes de mesures de control públic del sistema financer mundial i regulacions diverses que fins i tot parlaven d'eliminar els paradisos fiscals.

“Res no canviarà en un sistema que des dels seus inicis ha premiat uns quants ‘privilegiats’ ”

Han passat els mesos amb grans cimeres per pensar solucions, i sembla que només avança la intenció de Gordon Brown de proposar la Taxa Tobin per tal que les transaccions financeres internacionals paguin un petit impost per tal de recaptar importants quantitats de diners, i que segons alguns càlculs reduiria els fluxos internacionals a la meitat. Però és evident a ulls de tothom, que aquesta mesura no la pot aplicar ningú unilateralment, cosa que ens fa pensar que tot això quedarà en paper mullat i que, per tant, res no canviarà en un sistema que des dels seus inicis ha premiat uns quants "privilegiats" i ha condemnat les grans masses de la ciutada-

nia a viure en la precarietat permanent i en la por constant.

Així, de quina refundació parlen? De cap. Els mercats, protagonistes de les polítiques econòmiques i socials actuals, han opinat i els seus grups de pressió han aconseguit tornar als discursos dels anys 80, quan la solució a tots els mals era la reducció de les polítiques públiques: privatització d'empreses públiques, reducció del dèficit, menys despesa pública...

La gran refundació del capitalisme, tan anunciada amb grans titulars, es basa en l'immobilisme i la perpetuació del pensament únic per seguir beneficiant els mateixos de sempre, que evidentment no són la classe treballadora, com no ha estat mai. ■

Noves reformes, menys drets

Carles Sastre

Secretari d'Acció Sindical de la I-CSC

Un altre cop planeja la imminència d'una reforma laboral. La tradició ens diu que a cada situació de crisi econòmica la segueix una reforma laboral, que la profunditat de la reforma és directament proporcional a la gravetat de la crisi i que la pèrdua de drets laborals ha estat una constant de les darreres reformes. Lamentablement, la hipòtesi que *el més perdre fa bo el perdre*, la situació pitjor fa bona la dolenta.

Aquest cop, però, cal extremar les precaucions, pel context i pels actors en joc.

La política econòmica del Govern de l'Estat és absolutament erràtica i frívola, sense projecte i sense capacitat de liderar res. La mínima lògica fa pensar que no es poden plantejar reformes laborals sense tenir en compte la situació econòmica i el seu futur, el diagnòstic de la realitat i els camins a emprendre. Anem del model danès a l'alemany i d'aquest a l'austríac, amb una estructura productiva cada cop més afeblida, amb una aposta real per l'abaratiment dels costos (seguim competint en costos?!), amb un sistema financer que genera més dubtes que certeses (la seva preocupació és cobrir-se les esquenes i campí qui pugui), amb un deute públic vorejant l'11% del PIB i en mans de les decisions de les grans multinacionals especulatives (el pes de les consideracions vinculades a la creació de teixit productiu cada cop és menor). Model? Quin model?!

Podríem pensar que el tarannà peculiar del Sr. Díaz Ferrán (president de la patronal espanyola CEOE) és una anècdota. Deute de 16 milions d'euros a la Seguretat Social, fallida d'Air Comet, suposada desaparició d'actius a Viatges Marsans, fallida de Seguros Mercurio... però no. En resum, és un currículum digne del dirigent de la classe empresarial indigna, la del "pelotazo" i l'amiguisme. La seva divisa seria "socialitzem pèrdues i embutxaquem-nos els guanys", libe-

ralisme (econòmic) ben entès, deixeu-nos fer i... per a vosaltres, el pollastre. Preguntem-ho, si no, als usuaris d'Air Comet que es van quedar tirats. Suspens històric a la classe empresarial i als seus dirigents.

El paper institucional i d'acompanyament dels sindicats majoritaris s'ha evidenciat en els darrers temps amb l'escassa capacitat de resposta davant d'una crisi no ja econòmica, sinó del mateix sistema. Tenim un 20% d'aturats i no passa res de res, es desmantella el teixit productiu, no hi ha política econòmica... S'ha posat en crisi, literalment s'ha trencat, el model de negociació col·lectiva vigent des dels Pactes de la Moncloa i es tanca un Acuerdo sobre la Negociación Colectiva en clau de congelació salarial passant per alt aquest element i els convenis penjats del 2008 i 2009... Això sí, es comprometen a negociar abans de l'estiu, amb la patronal, la reforma de la negociació col·lectiva i la flexibilitat interna de les empreses. En base a quines correlacions de força? I en base a quins interessos? Són els grans absents d'un moment que requereix una important capacitat de mobilització. La seva resposta davant de la crisi és el desistiment i la contenció.

Per tot això, dèiem abans que cal extremar les precaucions i cal deixar clar que estem farts de perdre un llençol a cada bugada. Tot el muntatge sindical vigent des de la Transició s'ha esgotat, ha tocat fons i ja va sent hora de girar pàgina. ■

Països Catalans: sense eines ni

Isabel Pallarès

Secretària general de la Intersindical-CSC

A hores d'ara ja ningú qüestiona que vivim immersos en una greu crisi econòmica i social. Les seves conseqüències són preocupants i encara no està clar fins on pot arribar. Les grans xifres econòmiques mostren dia a dia números que fan esgarrijar, encara que molt sovint millorats amb l'eufemisme "en relació a les dades del mateix mes de l'any passat".

Pel que fa al Paísos Catalans, i tenint en compte que partim d'un model econòmic basat en la construcció/especulació i la demanda interna/préstec, les conseqüències són devastadores. Un indicador clar és la taxa d'atur, la qual presenta un augment gradual mes a mes que actualment se situa a la vora del 20% i amb més de 250.000 persones sense rebre cap subsidi. Igualment, la temporalitat en la contractació cada cop és més alta, i, de fet, el 85,46% dels contractes signats el març eren temporals.

I en aquestes xifres que ens mostren una cara de la crisi no s'inclouen aquelles que no són possibles de quantificar, però que no per aquest motiu deixen de ser preocupants (pèrdua de drets, rebaixes de condicions laborals, economia submergida, situacions de dependència ab-

“Com a país no hi podem dir res, encara que es tracti d'una matèria importantíssima”

soluta de l'empresari, conseqüències en la salut derivades directament de la situació laboral...). És, per tant, necessària i exigible una decisió política ferma que suposi un redreçament de la situació amb propostes agosarades i no supeditades als grans poders econòmics. Per al nostre país és cabdal una nova política industrial, encaminada a hores d'ara a un desmantellament

progressiu, que aboca parts del nostre territori a un atur generalitzat i a greus situacions personals.

Els economistes ens van fer entendre que la crisi estructural que ens afecta era un fenomen global, però també hem vist com les solucions que es proposen són locals; els diferents països impulsen polítiques concretes per fer-hi front. Però al nostre país les possibles solucions es preveuen a Madrid o a París, ja que només els estats tenen possibilitat -i la potestat- de posar damunt de la taula les eines de negociació i la capacitat de fer política real. Els nostres governs autònoms només poden gestionar.

Després de decrets i plans que serveixen per anar apedaçant un llençol que no aguanta cap

recursos per afrontar la crisi

més bugada, la proposta que queda damunt de la taula és una reforma laboral, negociada entre el govern estatal i els agents socials de l'Estat espanyol. Tanmateix, com a país no hi podem dir res, encara que es tracti d'una matèria importantíssima per al conjunt de treballadors i treballadores.

Com a solució, la desregularització?

La realitat mostra que la crisi arrenca com a conseqüència de la fallida del sistema financer i de la impossibilitat de fer-hi front amb una economia basada en l'especulació. Amb la proposta de reforma laboral s'oblida qui i quines són les causes reals de la crisi i pretén que se solucioni a costa dels treballadors i treballadores i dels seus salaris i drets. Una reforma que, com les anteriors, lluny de solucionar el problema d'arrel

1.450.000
aturats/des

19,28%
taxa d'atur

250.000
aturats/des sense prestació

3.992
expedients de regulació
d'ocupació (2009)

59,5%
treballadors/es mileuristes

*dades referents als Països Catalans

el que proposa és més desregularització del mercat de treball, un augment de la flexibilitat i la precarietat, l'abaratiment de l'acomiadament tot, com sempre, en benefici de la gran patronal.

Davant d'aquesta situació ens cal apostar fort per la consecució de l'espai sociolaboral propi, amb plena capacitat negociadora, podent fer una anàlisi dels problemes laborals i econòmics que ens afecten i trobant-hi la solució a mida, amb un govern que tingui plena capacitat política per legislar en aquesta matèria i fer front a la situació amb què s'enfronta, i no pas gestionant les engrunes que des de l'estat ens deixen per repartir i amb uns agents socials propis. Ens cal un model sindical que, lluny de fer sindicalisme d'acompanyament, proposi la confrontació com a eina per plantar cara a les situacions que es plantegen en els centres de treball, que valori la força de la mobilització com a resposta i que l'única dependència que tingui sigui la dels treballadors i treballadores que representa. ■

Pensions públiques: no a les retallades socials!

Nèstor Sastre

Secretari d'Acció Social de la I-CSC

Un dia i un altre, sentim i ens trobem amb discursos i afirmacions que posen en dubte la viabilitat del sistema públic de pensions que provoquen que els treballadors col·loquin en molts casos (si poden i volen) els seus estalvis en mans privades mitjançant els fons de pensions. L'ofensiva en aquest sentit per part dels interessos financers és permanent. Però, si molts ciutadans de casa nostra no arriben a final de mes, com han de poder posar 300 € en un fons pensions privat?

I tanmateix ens trobem amb un superàvit del sistema de la Seguretat Social estimat en 8.500 milions d'euros. I és que la sostenibilitat del sistema públic de pensions no és una qüestió demogràfica ni econòmica, és una qüestió exclusivament de voluntat política, una qüestió de concepció del propi sistema.

El nou retall de drets que des del govern espanyol s'ha anat anunciant va en la direcció de la privatització del propi sistema. La justificació d'haver d'adoptar aquesta mesura és la seva suposada inviabilitat a causa, sobretot, de l'envelliment de la població. Un altre argument que s'utilitza per fonamentar la insostenibilitat de les pensions és que la joventut s'incorpora més tard al mercat de treball (abans als 18 anys, ara als 24) i les persones d'edat avançada és jubilen abans i, per tant, tenim menys població treballant i que amb les seves cotitzacions no poden sostenir els pensionistes. Aquests arguments ignoren,

per exemple, que les prejubilacions s'estan utilitzant a l'Estat espanyol per ajudar els empresaris que volen acomiadar els seus treballadors de major edat, a càrrec de la Seguretat Social. Així, per justificar la sostenibilitat del sistema, ens anuncien retalls socials que minvaran de forma significativa l'actual sistema de protecció social, un nou atac als drets laborals i socials dels treballadors i treballadores, sobretot als de les més precàries, que no podem acceptar.

Solucions en sentit contrari

Per poder garantir unes pensions públiques i de qualitat, les mesures a adoptar han d'anar en direcció contrària. El problema, no ens deixem enganyar, no és l'envelliment, sinó la cotització, és a dir l'ocupació. Per tant, el necessari no són les retallades que ens plantegen. El que cal són polítiques de plena ocupació, de qualitat, per poder cotitzar.

Com major sigui la qualitat en l'ocupació, majors seran els nostres salaris i majors les aportacions derivades al sistema. Parlem, doncs, de creació d'ocupació de qualitat, que les persones sense treball puguin accedir-hi i acabar amb l'economia submergida, que suposa prop del 25% del PIB.

Igualment, cal plantejar la viabilitat que des d'alguns estudis s'ha demostrat per a un sistema de seguretat social català. Segons aquests, si en disposéssim d'un de propi, la pensió mitjana s'hauria pogut augmentar en 174' 73 € mensuals i 2.446' 26 € anuals, l'any 2007. En aquestes circumstàncies, únicament per als anys 2004 a 2007, el Fons de Reserva a Catalunya hauria pogut ascendir fins als 13.097 milions d'euros. ■

> MANIFEST DEL 28 D'ABRIL,
DIA DE LA SEGURETAT I LA SALUT LABORAL

Pagar la seva crisi amb la nostra salut? No, gracies!

Els treballadors i les treballadores d'aquest país estem assistint, com a convidats de pedra, a una gestió nefasta de la crisi per part de les administracions públiques i els organismes internacionals. Mentre amb una mà injecten quantitats ingents de diners públics als agents financers que han provocat l'actual crisi econòmica, amb l'altra mà es flexibilitza encara més el mercat de treball, es destrueix ocupació a tots els sectors econòmics i s'escampa la incertesa i la por en el futur entre les classes populars.

A nosaltres, treballadors i treballadores, ens toca pagar els plats trencats. I ho fem amb la nostra força de treball, salut i qualitat de vida.

Sota l'empara de la crisi es "retallen" despeses en prevenció, en equips de protecció individual (EPI)... Tot s'hi val per a continuar acumulant capital; la nostra salut és un actiu del qual es pot prescindir per a fer quadrar el balanç, som fàcilment reemplaçables, més que mai.

D'altra banda, l'estrès i l'angoixa colpegen aquelles persones afectades pels Expedients de Regulació d'Ocupació i les persones aturades. El xantatge empresarial s'exerceix sota l'amenaça de la no renovació del contracte. Les amenaces patronals són afavorides pels models de contractació vigents, de baixa qualitat. La temporalitat, la contractació d'obra i servei, esdevenen factors de pressió que generen incertesa, por i manlleva la salut mental de bona part de la classe treballadora.

Cal fer esment del conjunt de treballadores i treballadors que pateixen

la xacra de l'economia submergida. Conformen un col·lectiu especialment desprotegit, colpejat constantment per la sinistralitat laboral i la pèrdua de salut a causa de l'exercici de la feina. Immigrants, dones, joves i persones majors de 45 anys integren la franja de població abocada a l'economia submergida.

Davant d'aquest escenari, des de la Intersindical-CSC reclamem la constitució d'una Inspecció de Treball i Salut Laboral pròpia per als Països Catalans i al servei dels interessos de la classe treballadora, l'aplicació estricta de les mesures de protecció de la salut laboral i l'aplicació real de plans de prevenció de riscos laborals a tots i cadascun dels centres de treball dels Països Catalans; el desenvolupament d'un

model econòmic i social en el qual la classe treballadora sigui objecte i subjecte de la gestió i control del procés productiu; una reducció radical de les subcontractes i l'aplicació del control i seguiment necessaris per a assegurar la correcta aplicació de les mesures de prevenció de riscos laborals; la participació dels treballadors i les treballadores en la gestió de la salut laboral que es fa des de les mútues de treball, tendint a l'aplicació exclusiva d'un Model Públic de Salut Laboral que eradiqui la ingerència privada en la diagnòsi i cura de les malalties i accidents de caràcter laboral i l'aplicació estricta de les mesures punitives que siguin necessàries per a eradicar la sinistralitat laboral provocada per una gestió empresarial i unes pràctiques basades en el guany econòmic que atempten contra els principis de desenvolupament, salut i benestar de la classe treballadora. ■

Per una Inspecció de Treball catalana i eficient de veritat

Roger Tugas

Portaveu de l'Espai Jove de la I-CSC

Que l'Estatut donava per a ben poc ja ho sabíem. Que seria pràcticament impossible construir un marc laboral propi per als Països Catalans, en un estat que els esquartera i que es reserva en exclusiva les competències de treball, tampoc ens ha d'estranyar massa. Que la demagògia seria molt present en les justificacions d'aquells i aquelles que defensaven que en el marc actual es podia avançar notablement en l'aspecte competencial no és notícia. I tanmateix, un cop més, ens toca denunciar que ens volen vendre gat per llebre.

No fa gaire que el Govern català va assumir el que ells anomenaven "el traspàs de les competències en matèria d'Inspecció de Treball". Res més lluny de la realitat. Rere les paraules grandiloqüents i els fastuosos gestos cofois, s'hi amaga un traspàs escarransit que ben poc ens aporta.

Així, la lletra petita d'aquest "gran avenç" ens demostra que l'únic que es traspassa és la capacitat executiva d'aquesta competència. A partir d'ara, doncs, podrem aplicar gentilmente allò que des de Madrid aprovin en matèria d'Inspecció de Treball i ni tan sols podrem escollir qui haurà

de fer aquesta feina, ja que la convocatòria de places i la selecció del personal que després pagarà la Generalitat continuarà sent competència estatal. I, per garantir la "mobilitat" per tot el territori "nacional", el català no podrà ser un requisit per optar a una d'aquestes places, sinó que ja ens han avançat que tan sols serà un mèrit.

"En matèria d'Inspecció de Treball ens permeten pagar, però sense opinar, legislar o contractar"

Igualment, per no extralimitar-se massa en la generositat a l'hora de descentralitzar-se, el govern espanyol conserva totes les competències en matèria de Seguretat Social i caldrà posar-se d'acord amb ell per tal de coordinar accions conjuntes.

En resum, en matèria d'Inspecció de Treball, ens permeten pagar, però sense opinar, legislar o contractar i, a més, de forma tutelada. Però cap problema, perquè als Països Catalans sempre se'ns ha donat molt bé això de pagar i fer la feina bruta. Gairebé tan bé com fer passar molles pel pa sencer davant l'opinió pública.

Cal, doncs, que no ens deixem enlluernar amb traspassos de misèria i continuem treballant per bastir un autèntic marc laboral propi per a la nació completa que inclogui la Inspecció de Treball, la Seguretat Social i totes aquelles matèries que ens permetin impulsar unes polítiques destinades a avançar cap a una ocupació plena i de qualitat, eradicant el frau i tots els seus incompliments. Sense capacitat i recursos per aplicar mesures adequades a la nostra realitat, les nostres necessitats i les nostres característiques, submisos als designis de Madrid i París, aquest projecte esdevindrà una quimera. ■

SINDICALISTES

«Els treballadors i les treballadores, els principals beneficiaris d'un Estat propi»

Elisenda Paluzie és la degana de la Facultat d'Economia de la Universitat de Barcelona. Impulsora de Sobirania i Progrés, darrerament ha destacat pel seu paper actiu en les consultes sobre la independència i en la denúncia de l'espoli fiscal català.

- Com a economista, com valora les polítiques que s'estan impulsant enfront la crisi?

Des dels Països Catalans, els governs autonòmics no disposen de competències en la majoria de polítiques per fer front a la crisi. Les polítiques importants estan en mans del govern espanyol, i aquestes tenen molts dèficits.

- Amb un estat propi, els Països Catalans tindrien menys dificultats per sortir-ne?

Amb un Estat propi, els Països Catalans disposarien de més recursos públics per fer polítiques públiques. D'una banda, de suport a les empreses. D'altra banda, destinant recursos a bastir un Estat del Benestar fort que pugui compensar les desigualtats socials que genera la globalització. Això ens hagués situat millor per afrontar la crisi.

- Hauríem de fer front a tantes renúncies, com les retallades en les pensions?

L'any 2007, les pensions a Catalunya, amb una Seguretat Social pròpia, haguessin pogut augmentar en 3.644 milions d'euros. Alternativament s'haguessin pogut destinar aquests diners a dotar un fons de reserva català. O bé a fer una combinació d'ambdues coses. Estaríem més preparats per afrontar el repte de l'envelliment de la població.

- Arguments com aquests han servit per incentivar el sentiment independentista que ha desembocat en les consultes populars?

Sí, i sobretot són molt útils a l'hora de fer pedagogia entre les persones nouvingudes i la classe treballadora que va venir en les primeres onades migratòries dels 60.

- Més enllà de l'impacte mediàtic, què en podem extreure d'aquest procés de consultes locals?

Una lliçó pràctica de què és el dret d'autodeterminació, multitud d'actes arreu del país, un gest d'una força pedagògica enorme...

- Un cop aquestes onades de consultes hagin acabat, quins reptes té el moviment sobiranista? Cap a on caldrà avançar?

El repte és que el referèndum d'autodeterminació s'organitzi des de les institucions.

- Fins a quin punt és necessari traslladar aquesta lluita als centres de treball?

És bàsic. Cal que el debat hi sigui present i que els treballadors i treballadores d'aquest país participin del procés, ja que seran els principals beneficiaris si s'aconsegueix l'Estat propi. ■

Dret a vacances, fins i tot en situacions de baixa per malaltia

La sentència del Tribunal de Justícia de la Unió Europea de 20-01-2009 (TJCE 2009/7) remourà criteris ja consolidats del règim jurídic de les vacances, com el de la caducitat anual, i altres relatius al dret a vacances dels treballadors i treballadores en situació de baixa per malaltia comuna. El Jutjat del Social número 3 de Pamplona acaba de fer una aplicació molt concreta de la llei d'acord amb aquesta sentència.

En un altre ordre de les coses, en relació a la qüestió sobre la liquidació de les vacances en el moment de causar baixa a l'empresa (càlcul des de l'últim gaudi de l'any anterior, o des de gener de l'any en curs?) recordem la STS de 17-09-2002 (RJ 2002/10551) pel seu interès pràctic en el tema de la meritació de les vacances.

Gaudi de vacances del treballador o treballadora en IT. La sentència del TJCE de 20-01-2009 assenyalava que el dret a vacances constitueix un principi de dret social comunitari, sense que sigui admissible cap excepció; que la finalitat de les vacances (propiciar l'oci i esbarjo) és diferent de la IT (permetre la recuperació psicofísica); que encara que el treballador o la treballadora estigui de baixa per IT durant una part significativa o fins i tot durant la integritat del període de meritació, ha de poder gaudir d'aquest dret en un altre moment...

Precisament, la sentència del Jutjat del Social de Pamplona de 2/03/2009 (AS 2009/275) contempla el següent supòsit: treballador que va estar en situació d'IT derivada de malaltia comuna des del 19/10/2007 i fins el 16/12/2008, incorporat a la seva activitat laboral va sol·licitar les vacances corresponents a l'any 2008; l'empresa s'hi oposa alegant que, en teoria, tindria dret a gaudir de vacances durant els onze últims dies de desembre de

2008, per la qual cosa caducava el dret respecte dels altres dies, per haver de gaudir-se dins l'any natural.

L'empresa està referint-se a la doctrina tradicional de la caducitat anual. Així, el TS manté que el treballador o la treballadora no té dret a una nova fixació de data de vacances si no les ha gaudit per causa d'IT deguda a malaltia comuna (STS 3/10/2007, RJ 2008/606, o de 11/07/2006, RJ 2006/6311).

El Jutjat del Social de Pamplona, en canvi, indica que en qualsevol cas a partir d'ara s'ha de tenir en compte la incidència de la sentència del TJCE de 20/01/2009 i, estimant la demanada, declara el dret del demandant a gaudir del període de vacances corresponent a l'any 2008, del 2 al 31 de març de 2009

Meritació de vacances en cas d'extinció de contracte. Un altre dubte acostuma a ser el del càlcul del període meritat de vacances a efectes del seu abonament, en cas de baixa a l'empresa: cal tenir en compte el temps de prestació de serveis dins l'any natural en el qual es produeix la baixa o des de l'últim gaudi? D'acord amb la sentència del TS de 17/09/2002 (RJ 2002/10551), el que procedeix és liquidar el període de vacances per la part proporcional que correspongui al temps que ha passat des del primer de gener de l'any en què es causa la baixa.

Segons el TS, s'ha de distingir entre la meritació i el gaudi de les vacances: "... el gaudi de les vacances de cada any comprèn o hauria de comprendre, en principi, totes les vacances meritades aquell any. En realitat, el que es produeixen són ajustaments (normalment avenços) en el gaudi de la meritació... El període meritat l'any anterior ha estat ja de forma completa gaudit aquell any...".

CALAIX DE SASTRE

> LLIBRE

Dafne, abans de l'alba

Autor: Hèctor López Bofill
Editorial: A Contra Vent
Any d'edició: 2010
Ressenya: Mitjançant aquesta novel·la, l'autor reflexiona sobre les nostres misèries i pors com a nació i com a moviment, a través de la relació entre un professor universitari que pretén alliberar el país des de les institucions i una jove que opta per la via armada com a camí cap a la independència.

> WEB

Coordinadora Nacional per la consulta

Adreça: <http://referendumindependencia.cat>

Contingut: Des d'aquest web es pot seguir l'actualitat de les consultes locals sobre la independència que s'han realitzat i que se segueixen organitzant arreu del territori, així com consultar els resultats en les poblacions on ja s'han efectuat o accedir a l'agenda d'actes i a reculls de premsa sobre el ressò a nivell nacional i internacional que el procés està provocant.

> CAMPANYA

Contra l'Europa del capital, la crisi i la guerra

Adreça web: <http://noue2010.blogspot.com>

Correu electrònic: info@noalacrisi.cat

Presentació: Amb motiu de la presidència espanyola de la Unió Europea, durant el primer semestre de l'any, diverses organitzacions i sindicats d'esquerra de Catalunya s'han

coordinat per treballar per una Europa social, dels pobles i de la pau, a través de mobilitzacions, accions i actes de formació i denúncia.

**per un futur
sense crisi
prou retallades
socials**

DECIDIM!!

www.intersindical-csc.cat

**INTERSINDICAL
CSC**